

holdet er endogsaa dette, at dersom Kommunalbestyrelsen i Odense ikke i sidste Halvdel af Sommeren 1924 ekspres var gaaet til at opføre 30 Træhuse, alle for Kommunens Regning praktisk taget, vilde der have været 30 husvilde Familier mere, end der nu er, og saa vilde de husvildes Tal være blevet forøget i overordentlig betydelig Grad, saaledes at Kommunen end ikke vilde have kunnet skaffe dem Tag over Hovedet. Kommunalbestyrelsens Repræsentanter kom derfor op i Indenrigsministeriet hen paa Sommeren og stillede Anmodning om at faa Tilladelse til at anvende af Kommunens Kapitaler et større Beløb til Opførelse af 30 Træhuse paa en Grund, som Kommunen ejer. Træhusene blev opført paa udstykkede Grunde, der blev solgt til dem, der skulde bo i Husene, og disse skulde tilvejebringe et vist Beløb hver for at komme i Betragtning, men kunde ogsaa i Stedet for levere Arbejde ved Opførelsen af Husene, og dette Arbejde blev da kapitaliseret, saaledes at de paagældende paa denne Maade kunde tilvejebringe Beløbet. Jeg har set paa disse Træhuse. De er af en lettere Beskaffenhed, men da det jo ikke er Meningen, at de skal staa længere end 15 Aar, tror jeg ikke, Kommunen vil komme til at løbe nogen som helst Risiko. Husene er jo opført forholdsvis billigt, jeg antager, Opførelsesprisen ligger ved omtrent 6 000 Kr., indbefattet Prisen for Grunden. Havde Kommunalbestyrelsen ikke paataget sig dette og for Kommunalbestyrelsens Penge, vilde Boligsituationen have været næsten fortvivlet i Odense. Den Omstændighed, at man har opgivet Boligrestriktionerne i Odense, har aldeles ikke bidraget til at formindske Bolignøden. Hvor vidt den har bidraget til at forhøje den, er et Spørgsmaal for sig; det lader sig jo ikke med nogen Sikkerhed paavise, men faktisk er det i hvert Fald, at Huslejen er steget ganske overordentligt for en hel Del Mennesker i Odense og steget saa stærkt, at Stigningen virker generende og for manges Vedkommende er blevet saa betydelig, at de har overordentlig vanskeligt ved at betale Huslejen. Man kan altsaa ikke anvende Forholdene i Odense som Bevis for, at man bør fravige det hidtil fulgte, at føre nogen Kontrol med Huslejen og med Ejernes Ret til at opsiges Folk, der bor i deres Lejligheder. Det ærede Medlem Hr. Kragh bebrejdede mig, at jeg ikke havde sammenkaldt et Rigsdagsudvalg til at forhandle med Ministeriet om Tilvejebringelse af en ny Boliglovgivning. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ingen Ret har til at bebrejde mig dette og allermindst har det efter det

Resultat, som det ærede Medlem selv naaede ved Forhandlingerne i 1922. Jeg tror, at det ærede Medlem da havde den bedste Villie til at føre Forhandlingerne med forskellige Kredse, ogsaa med Mænd fra Rigsdagen, paa en saadan Maade, at der kunde ventes et godt Resultat, og jeg vil ikke sige, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sagde om mig og den nuværende Regering, at naar vi ikke havde kunnet faa nogen Overenskomst med Grundejerne, skyldtes det formentlig Uduelighed. Jeg vil ikke sige det om det ærede Medlem Hr. Kragh. Tværtimod tror jeg, at han har gjort, hvad der menneskeligt var muligt under Forhandlingerne i 1922 for at faa Enighed tilvejebragt, men det lykkedes ikke. Da vi havde siddet i lang Tid og havde tilvejebragt alle fornødne Oplysninger og troede, at vi var enige, saa var der nogle, som sprang fra; det var de Konservative selvfølgelig; det er jo den Metode, de almindeligvis bruger... (*En Stemme*: Eller ogsaa gaar de i Stykker)... Ja, men det bliver omtrent det samme. De gik for Resten ogsaa i Stykker i Ministeriet, de sprang ikke fra alle sammen.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde den Bemærkning om Tilflytningsbestemmelserne, at de var Omsvøbsbestemmelser, altsaa overflødige. Det kan jeg ikke erkende. Det ærede Medlem var heller ikke tilfreds med Bestemmelserne i § 15 og mente, at man ved disse Bestemmelser gik Købstadkommunernes Ret for nær. Rent formelt er det naturligvis saaledes, at Købstadkommunerne ikke har nogen Forpligtelse til at skaffe Bolig til de husvilde, men Formaliteten betyder intet her. Thi naar en Familie bliver sat ud af sin Lejlighed og kommer til at staa paa Gaden med sit Bohave, kommer Politiet, og saa bliver Bohavet fjernet og fjernet paa en saadan Maade, at Kommunen ikke kan unddrage sig sin Forpligtelse. Der gives mange Eksempler paa, at Politimestrene gør Kommunerne ansvarlige for, at vedkommende faar Tag over Hovedet. Men selv bortset herfra vil Forholdet altid være dette, at naar en husvild Familie ikke kan bjerge sig selv, vil Kommunalbestyrelsen se sig nødsaget til at tage sig af den. Jeg tror derfor ikke, at Bestemmelserne i § 50 vil faa den skæbnesvangre Indflydelse paa Kommunernes Økonomi, som det ærede Medlem Hr. Kragh formodede.

Jeg vender mig derefter med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti. Han udtalte